

Student Times

Навчальний «самвидав» студентів спеціальності
«Журналістика» Інституту філології та журналістики
Херсонського державного університету

Травень, 2011, вип. 9

Пілот Петро або сумний П'єро

Нещодавно стіни ІФЖ почали здригатися від дзвінків вигуків «Твою дарданелю мати!» та «Я 4 роки був в театральному!». Так гучно про себе заявив блакитноокий хлопчина з зовнішністю скандинавського підлітка. Він одразу почав виправдовувати надані йому аванси, зігравши головну роль у блискавичному фільмі свого факультету, виставленому на конкурс кіно-робіт. Ця короткометражка, у стилі Коенів та П'єрпауло Пазоліні одразу стала хітом та зразком арт-хаусного надбання ХДУ. А звідки ж взявся цей талановитий смарагд, світловолосяний Ентоні Хопкінс своєї епохи?

А звалився на нас Петро ще влітку, коли приїхав з Баришівки, що недалеко від Києва, до Херсону вступати на журналіста. Нажаль йому не вдалося вступити в університет Карпенко-Карого, а до КНУКіМ він не хотів йти, через страх опинитися в лагідних обіймах Михайла Поплавського, який через янгольську зовнішність парубка вже мав на нього неабиякі плани. Тому в нього було 2 шляхи: Тамбовська духовна семінарія, або наш рідний ХДУ. На щастя на дранті 2010 року йому було вибра-

но під 24 номером на спеціальність «Журналістика», де він і навчається зараз. Можна звичайно говорити, що сюди він потрапив через дівчину, розставання з якою він переживав впливаючи у алкогольний екстаз та нікотинний едем, але я вірю, що це вищий знак, а не якесь там міфічне кохання.

Завдяки йому отримали ще одного постійного клієнта книжкові магазини херсонщини. Він став першим і поки що останнім жителем південної України, який має усю книгографію Артема Чеха.

Іноді кидається у очі його довге волосся, яке він вирівнює різними способами. Чи то праскою, чи рукою, чи змушую темношкірих рабів гладити його „кудрі“ усі ніч, поки він спить. З цим пов'язаний один кумедний випадок, коли Жіночка на вокзалі сказала: "Дівчата, а ви бога не боїтесь?" у момент, коли він цілувався зі своєю дівчиною. Чому він їх відпускає? Через любов до російського року та тяжкої музики? Задля краси? Або для того, щоб зробити виклик всесвіту, як хотів зробити його кумир, теоретик анархізму граф Кропоткін?

А поки що П'єр тільки навчається і мріє стати актором. Іноді він тренується для своїх майбутніх ролей вже в університеті. То зображаючи палкого революціонера за трибуною під час відповіді, то інфантильного підлітка за партою. Але хай ще Київська сцена побачить його професора з «Місячної пісні» О.Олеся, або будь яку з ролей у вікторівських спектаклях, які йому так підходять.

10 фактів з життя Петра:

1. Нацисти малюють арійську надлюдину з Петра;

2. Джастін Бібер боїться приїздити до України, через погрози від Петі;
3. 3 літри портвейну 777 та сирок «Полтава» - такий гонорар він вимагає за те, що буде ходити на хор;
4. Петро – почесний консул Бришівки у Херсоні;
5. Його колекції балахонів та футболок заздрить навіть Валерій Кіпелов;
6. Граючи на бас-гітарі він ніколи не лажає – це атональна імпровізація;
7. Він – найрозумніша людина в світі. Так вважають його сусіди по кімнаті, які навчаються на фізвості;
8. Якщо Петро не ходить до універу, то це означає що у нього немає сил вибратися з-під обгортки «Мівіні» у своїй кімнаті.
9. Перший свій автограф Артем Чех дав Петру.
10. Негрів не поселенні у 2-гу гуртягу (гуртожикот) після того, як побачили Петю у формі СС-вця.

Ткачук Олег,
161 група

Мало кого интересующий бред

Бывало ли у вас такое чувство, будто вы совершили колоссальную ошибку? Жалели ли вы, что поступили так, а не по-другому? А вам как и мне приходила в голову сумасшедшая мысль о изобретении машины времени?... Так или иначе, но то, что кипит во мне не есть чуждо... не есть как-им-то изъяном, дефектом. Я повторяю, что нормально хотеть переиграть некоторые моменты, перепечатать роли, изменить сюжет. Это нормально или я просто хочу в это верить?...

Жизнь – это цепь, в прямом смысле этого слова. Она состоит из звеньев, которые всё растут и растут. Один выбор, один поступок и цепочка загорелась, появилась из ниоткуда ведя за собой всё новые ошибки, новые разочарования. Мы - рабы этих “жизненных цепей” и нет пути к отступлению, нет возможности избежать это “удушьё”, поскольку каждый, повторю – КАЖДЫЙ, твой выбор образует всё новые и новые цепочки. И что в итоге получается? Глупейший вывод – **МЫ РАБЫ СОБСТВЕННОЙ ЖИЗНИ!** Мало того, рабы её условий, её системы и правел. Обидно, не правда ли? А самое паскудное, что каждый испытывает это на себе, ведь нам дан отменный подарок – душа. Если задуматься “Что такое эта душа?”. Скажите, объясните мне тупой что это? Все эмоции и чувства, мельчайшие проявления живого, запечатленные, словно на киноплёнку внутри? Объясните

мне тогда где, ну где у нас внутри кинопроектор? Я знаю, что он где-то есть, но я хочу его сломать, хочу уничтожить, чтобы не смотреть больше это немое кино “жизненных цепочек”. А может душа – это нерв, который исходит из тела и подсоединяется к жизни? И временами нас бьёт током, этим мерзким током, которым и являются чувства. Боль, агрессия, эйфория, счастье, забвение – вся эта дрянь отправляется из жизни к нам по нерву. И в завершение внутри нас образуется пропасть, в которую все эти “чувства-отходы” и поступают, сбрасываются на свалку и гниют. И этот гной ничто иное, как всем нам знакомые – угрызение

совести, чувство стыда и желание всё исправить. Вот я и вернулась к тому, с чего начинала – **ВСЁ ИСПРАВИТЬ!** Это невозможно... Возникает вопрос: “Что делать?” Говорить, что я ни жалею ни о чём и мой выбор – это мой выбор? Выставлять на показ, словно старая барышня золото на шее, все свои жизненные цепи повторять, что они мои, я сама так решила и нечего тут жалеть. Если кого-то винить так это только самому себя. И тут на сцене моего унижения появляется отвращение и признание к самой себе... ..

“Простите, а Вы не подскажете где можно сделать чистку рассудка? А услуги по замене изношенной души входят в оплату? Извините, но я не хочу продлять сроки приобретенной мною боли... Не предоставляете таких услуг, я сошла с ума? Да это Вы большие! Я не подписывала соглашение на эту жизнь!... И вообще я на Вас в суд подам! Как это Вы и есть суд, что? Единственный суд и Создатель всего этого? А как же мои права? Я понимаю, что задаю слишком много вопросов. Но к кому мне ещё обратиться... Скажите к кому?...”

Cherry*Lady*Pro,
161 группа

Куда уходит детство?

Сегодня по дороге в университет я встретила девченок с ленточками выпускниц. Я просто потерялась во времени, казалось бы не так давно там, на их месте была Я! Красивые бантики, белые гольфы и море цветов нагнали ностальгию по школе.

Вспомнилось все: одноклассники, учителя, школьные залеты. Как будто вчера я сидела за партой и слушала свой первый звонок, а сегодня ношусь как угорелая по универу, готовлюсь к сессии и трушусь за каждую десятую бала. Уже и забыла как

вые экзамены, ДПА, ЗНО, вступительные в университет, как сложно было привыкнуть что теперь не уроки, а пары, целая группа незнакомых тебе людей, новый город, все тогда казалось мне новым. Но теперь, увидев эти ленточки я поняла что ВСЕ! Я уже

не абитуриентка-первокурсница, ведь прошол почти целый учебный год. Всего одна ленточка и бывшей гольфы погрузили меня в прошлое. В то сладкое, беззаботное детство.

Мачарашвили Маргарта,
161 группа

Чи піднялася хвиля після 2010?

26 травня о 17:00 в ККЗ «Ювілейний» відбувся заключний гала-концерт 51-го Фестивалю мистецтв ХДУ «Молода хвиля». Так, це саме через це свято більшість талановитих студентів не відвідували заняття, саме через це свято (йшов ти на нього чи ні) ти повинен був здати на квиток, саме через це свято ярмарок одягу в концертному залі відчував не абиякий ажіотаж, але всі сподівання продавців рухнули дізнавшись, що це тільки «Молода хвиля».

Звичайно, відвідування таких заходів це різноманіття в вашому житті або для когось навіть духовне задоволення. Але від чого? Більшість вокальних ансамблів «співали» під фонограми, в результаті глядачі спостерігали просто кажучи пластмасових ляльок. Виникає дилема як з цим боротися, цим- фонограмою, на естраді, звідки беруться пісні «Чумачедчая весна» і виконавці по типу Білана... а ось як раз з такого маленького масштабу і народжується вище зазначені експонати. Але, я може і помиляюсь і у половини вокалістів пропав голос, у когось надзвичайно швидко відбулося запалення легенів, це життя і все може бути!

На селі сьогодні танці. Що за «Молода хвиля» без денсу, це як ІФЖ без народних, це як ЕЮФ без костюмів на 5,000 грн., які чесно

кажучи не відпрацювали цієї суми. Краще б витратили ці кошти на нові підручники з політології бо вони в них такі страшні та й ще 1994 року випуску. Схоже там не замислюється, що змінюється якісь певні норми в певному політичному режимі, вважаючи, що за 17 років значущого нічого не трапилося. За то, не гласно, один з найкращих факультетів ХДУ, через те, що беруть хабарі, кращі? «Природа» вразила танцем, дійсно красива хореографічна постановка, але пісня, що прославляє наших східнів сусідів трошки зламала моє враження. «Я сомніваюсь що ото там в Москві, ну столиця РФ, на таких фестивалях песенки про Україну»-казало поруч сидяче, і сказало вірно. Хоча, під танець вона підібрало круто, але більше ні до чого було придратися.

Бажаю фестивалю величезного прогресу і щоб надалі він збирав такі величезні зали, дійсно «бажаючих» подивитися на свято людей...

**Бартыкульпидос,
161 група**

Аматор

Зачем любить"
Зачем все так, зачем все снова
Зачем так жить или не жить
Зачем любить тех кто не любит
Зачем опять любимым быть

Ведь снова новые проблемы
Ведь снова новая любовь
И вот зачем? Понять не в силах
И вот зачем? Не объяснить...

Тоскливо на душе,
не передать всё на словах
как тяжело дышать теперь.
Сказать могу лишь только то,
что легче будет все равно...
Ведь тяжело дышать- причина
а легче станет...
пусть как будет...
Лишь ждать придется все равно...

***** **

Сложилось так что все сбилось,
Что ждал я томными ночами.
Сложилось так.. но не прошло
Хоть жизнь прошла тогда немало.
И ждать пришлось мне все равно
И это было так ужасно
Что мысли даже не пришли
Как жить тогда, что б стало ясно...
И вот опять пишу я строки
И будущего снова жду...

**Бурич Максим
161 група**

У ритмі танцю до Європи

Концертна програма, присвячена Дням Європи в Україні добігала кінця: фінальна пісня, глядачі збираються йти і... несподівано лунає драйвова музика і випадкові люди з натовпу починають синхронно танцювати! За кілька секунд їх стає все більше! Так, це флешмоб!

Наблизитися до Європи хочуть не лише міста, а й села. Про це засвідчили святкування у с. Музиківка, Білозерського р-ну на Херсонщині. Щоб розбавити звичні пісні-танці-привітання сільського голови, був підготований танцювальний арт-моб, один з різновидів флешмобу.

- Ми з самого початку вирішили відмовитись від банальних, на наш погляд, привітань, - сказала організатор проекту, голова молодіжної громадської ради с. Музиківка Людмила Бондаренко. - Незвичні дії учасників, приємно здивовані глядачі, море позитивних емоцій – ось чим сьогодні ми порадували мешканців і гостей нашого

села!

Людмила завірила, що це не разова спроба, і що в майбутньому від музиківського молодого активу слід чекати нових нестан-

дартних та яскравих акцій, які приємно здивують.

Суботній танцювальний флешмоб дав можливість насолодитися запальною музикою і чудовою компанією. «Ми репетирували тиждень. Просто зібрали всіх знайомих і почали танцювати. У відповідь від глядачів отримали щире захоплення та невідомі усмішки», - поділилася учасниця дебютного в селі арт-мобу Юлія Горьхольська.

Молодь довела, що не просто хоче крокувати до Європи, а ввірватися туди із запальним танком та з яскравими емоціями, які підкупають своєю наївністю та самобутністю!

Олександра Німченко,

361 група

ХДУ пропонує покупку курсових?

Такие вот бумажечки раздавали студентам перед Херсонским государственным университетом. Идешь, и думаешь: по истории

реферат задали, по литературе, ещё и курсовую писать... А тут - пожалуйста, и идти далеко не надо.

А потом ещё и удивляемся - откуда, мол, такие специалисты берутся? А какими им быть, если подобные вещи прямо перед государственным высшим учебным заведением распространяют? Думаю, это делается не без ведома "управителей" ХГУ, иначе кто бы им позволил просто так что-то раздавать? Значит, руководство университета одобряет такую форму обучения. М-да...

P. S. Если кто не знает, подразумевается, что студенты должны рефераты и курсовые писать *сами*.

Святослава Томенко,
161 група

Дайте то что у вас есть!

Что есть семья для вас? Каждый человек в своей жизни рано или поздно переходит из одной семьи в другую из детской во взрослую уже свою собственную.

Но редко кто задумывается об этом всерьез. Почему-то нынешние потенциальные невесты и женихи редко говорят что хотят прожить со своей половинкой всю жизнь. Почему-то каждый задумывается о том что им предстоит развод (не вступив еще в брачные узы). Неужели

мы разучились верить в любовь одну и единственную. Почему для молодежи секс важнее любви и вторую половинку они выбирают не по симпатии сердечной а по модной одежде и по вульгарным выходкам.

Каждый парень ведь согласится что при виде девушки они не думают «какая красивая, интересно какой у нее характер» нет они думают «ничего такая, интересно какая она в постели». Да как ни крути а это таки правда. Нам нужно всем задуматься о

том что такое семья. И выбирать свою половинку не по внешности а по зову сердца! Подарите улыбку человеку который вам не безразличен, может вы свяжете с ним всю свою жизнь. Дайте то, что у вас есть. Возможно, для кого-то это будет ценнее, чем вы можете себе представить.

Фокина Яна,
161 группа

А який ваш тип?

27 квітня до нашого університету завітав Микола Тимошик – викладач кафедри філології та журналістики у

Київському державному університеті ім.Т.Г Шевченка.

Зустріч проходила в дві пари. На першій були представлені підручники, які цікаві саме журналістам. На другій парі пройшов майстер-клас від Миколи Тимошика. Спершу було проведено розминку в якій приймала участь уся аудиторія.

Мене зачепила його тема щодо типів лекторів. Це дійсно дуже цікаво і близько кожному студентові. Микола Степанович повідав нам про 4 типи лекторів.

1) Конячий : викладач просто схиливши голову, як кінь , та втупившись у свої лекції, списані з якогось підручника, диктує аудиторії текст. І байдуже, що хтось грає у «Snake» на мобільному, хтось просто спить, а деяким навіть спати лінь. Зате лектор вичитає все до кінця пари, при цьому не піднявши голови.

2) Гороб'ячий : лектор просто постійно киває головою : «Так» чи «ні» , при цьому абсолютно не розуміє і не хоче зрозуміти, що саме говорить йому студент.

3) Солов'їний : викладач просто вищукує «р'ягівну» точку десь у стіні, і «проповідує» саме її.

4) «Очі в очі»: лектор прагне уваги студентів, прагне бачити їх очі, щоб зрозуміти, чи доніс він суть до аудиторії. Викладач бачить, чи цікава студентам його лекція. Саме 4-го типу бракує усім

університетам. Саме тих викладачів, які можуть зацікавити студента, залишивши в його голові знання. Адже покликання лектора не змусити нас записувати «кілометри» цитат та «тони» слів. Необхідно навчити нас, дати ази, на простих , можливо із життя, прикладах, донести суть. Коли ти відмовляєшся записувати чергову 101 цитату (не через те, що тобі лінь, а тому що, ти так само, як і лектор розумієш її непотрібність) – то ти погана студентка, яка нічого не хоче знати. І дійсно не дуже гарно, коли викладач не може відірватися від свого « листочка», а сам при цьому на практичних не дозволяє взяти навіть конспект.

Я думаю, що кожен, хто читає цю статтю, впізнає свого « кумира».

А ви пане(ні) як вважаєте, який ви тип викладача?!

Шахватова Аліна

161 група

Летний снег или тополиный пух?

Наверное все жители Херсона замечают снег в конце весны. Нет это не природные аномалии. Это цвет всеми известного дерева тополя. Красиво с одной стороны, а с другой массовая аллергия!!! Каждый пятый человек страдает этим

заболеванием. Аллергетики пытаются уберечь себя от «дозы аллергенов», но какого уберечь себя страдающим людям от тополинного пуха... он «нападает» везде: возле банкомата, по пути в магазин, стоя на балконе, и просто залетает в окна и кружится по комнате.

А если у человека астма?? Кто заплатит за его лечения при следующем приступе который вызван тополиным пухом??? Мэрия? Нет сам человек ведь это его проблемы... но кто из мэрии подумал о аллергиях и о их здоровье? Никто. Возле ХГУ растет неисчислимое количество тополей.

Оба общежития закреп-

ленные за ХГУ просто потопают от тополинного пуха.

Он летает даже по коридорам студенческого жилья. Почему не заменить тополь на более «мирное» деревцо – дуб, береза, осина или тому подобное. Которое не вредило бы здоровью горожан, и в то же время очищало воздух, не уменьшая озеленения города. Пусть же правительство нашего великолепного Херсона подумает о здоровье своего населения и тянущимся за этим работоспособности горожан!

Иванка Скляр,

161 группа

Hysteria во Дворце Спорта

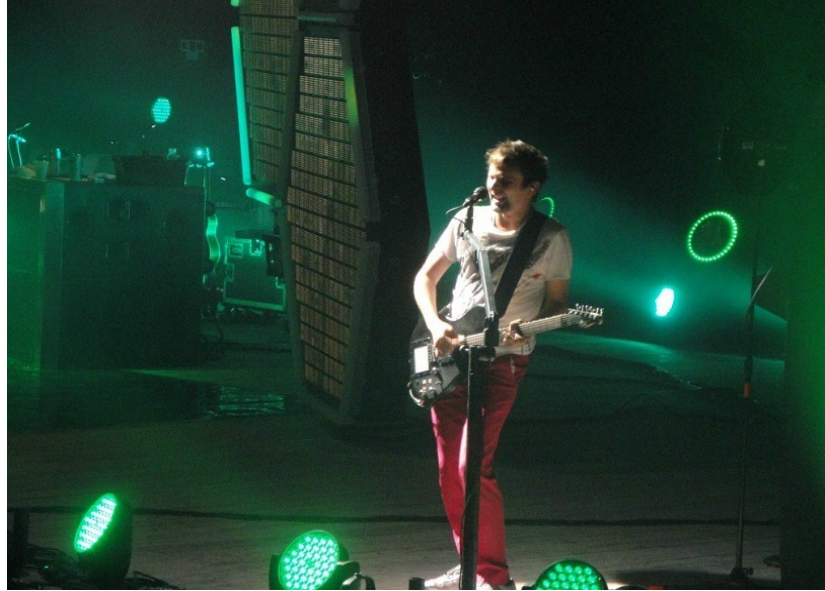
4 мая для фанов феноменальной рок-группы MUSE и всех поклонников настоящей музыки навсегда останется одним из лучших дней жизни. День, который они ждали с огромным нетерпением, настал и превысил все возможные ожидания. Британцы привезли свою аппаратуру, благодаря которой зрители увидели настоящее шоу, равных которому в Украине не было.

MUSE прилетели на частном самолете и привезли с собой не только необходимую техническую часть своего выступления, но и собственный разогрев – великолепную группу WeareScientists, которые действительно смогли завести публику и подготовиться к долгожданному выходу британ-

ской тройки.

Прозвучала последняя песня разогрева, молодые американцы покинули сцену сказав: «Дальше MUSE», чем взорвали зал. Но перерыв между разогревом и основной частью концерта затянулся на минут тридцать, за это время Дворец Спорта заполнился полностью. Все готовы. Все ожидают MUSE. И вот, Мэтт, Дом, Крис появляются на сцене, фаны ликуют, и не верят в происходящее их любимцы возле них, играют специально для них, все в этот вечер для них – верных поклонников MUSE. С начала была Exogenesis во время которой зрители пытались поверить в то, что происходит, что это не сон, а реальность. Вера в реальность появилась с первых же аккордов Uprising, зал просто взорвался и подпрыгивал аж до потолка, не останавливаясь. С сорванны-

ми голосами и вспевшие, фаны не думали ни про какую усталость, они готовы были отрываться всю ночь. Далее заиграла Supermassive-BlackHole, после которой зал было не остановить, GuidingLightи MapofProblematiqueзавели мюзеров еще больше, а апогей происходящего настал во время исполнения Hysteria. Забыты были все проблемы и переживания, забыто было все, кроме

настоящего, кроме концерта MUSE.

Все прибывшие на концерт сумели не только насладиться высококачественной музыкой, но и увидеть настоя-

щее шоу, которое им приготовили сами музыканты. По причине недостаточного размера сцены во Дворце Спорта, знаменитые колонны с которыми MUSE выступают на протяжении всего TheResistance-Tour, поставлены не были.

Но взамен музыканты привезли с собой экраны, выстроенные в виде мозаики, на которых можно было увидеть, то самих музыкантов, то подготовленные видеоматериалы, которые были удачно подобраны под музыку. Под песни UndisclosedDesiresи TakeABow зрители увидели фантастическое лазерное шоу, а во время исполнения PluginBabyорганизаторы концерта выпустили огромные серые шары, с глазом посередине. И вот настал час последней песни, ей по традиции тура стала KnightsofCydonia, перед исполнением которой Мэтт Беллами вышел за кулисы, а вернулся одетым в вышиванку. Зал по-прежнему не замолкал, слезы счастья лились без остановки. Концерт закончился и во время своего прощального слова ударник группы Доминик Ховард сказал, что им безумно понравилось выступать для нас, и они обещают вернуться...

Simonchuk,

161 группа

Що за шняга? Де повага?

27 квітня відбувався другий день конкурсу «Молода хвиля», в той день виступав і наш любий Інститут Філології та журналістики.

За планом розподілу місць, з 7-11 ряд повинні були займати вболівальники нашого інституту, але так як нас затримали на зустрічі з Миколою Тимошиком, про це ніхто не подбав. Коли ми зайшли до актові зали місця були вже зайняті та далеко не студентами ІФЖ. Дійшло до смішного, мені та моїм одногрупникам довелося сваритися зі студенткою ІТФ-фу за те, щоб вона звільнила нам Наше місце. Ледве не дійшло до бійки...

Та вразили не тільки не виховані студенти інженерно технологічного факультету, а й наші темношкірі брати. Які по-перше вели себе непристойно, вбігаючи на сцену, а по-друге вставали з місць, голосно кричали, та так, що не було чути виступаючого.

Найдивовижніше те, що ніхто не звернув на нас уваги, жоден зі студ-

рати після концерту чи наступного дня не підійшов і не попросив вибачення. Таке враження, іноді, що студрада займається тільки збиранням коштів на: вистави в яких навіть не вказується назва, на квитки на ту саму «Молоду хвилю».

Мені дуже шкода наших культурів, які тільки-но прийдуть зі зборів і перше, що ми питаємо це - скільки на цей раз? Дуже жаль, що для нас громадян своєї країни, робиться менше, а ніж до афроамериканців які завітали до нас у грудня. До їх приїзду були спеціально підгото-

влені кімнати у гуртожитку № 4, які прибирали студенти, що там проживають.

Для них знайшлися місця, а чому ж з початку року не заселили своїх студентів? А це вже любі мої був прояв расизму, тільки зараз він стосувався не афроамериканців, а Нас жителів своєї країни. Я не расистка, але для них все стали робити жвавіше, і робити те, чого не робили для нас. І справа навіть не в студентах за обміном, а в певній мірі неповаги до своїх студентів. Чому жоден інститут, жоден факультет не стояв?? Можливо тому, що їх поважають? Що ж, мені здається, що студентів нашого університету теж варто поважати! Тому, прошу звернути увагу на свої помилки Студради інституту філології та журналістики.

Бабин Кльоцик,

161 група

Віват самвидаву

Завершується перший навчальний рік для студентів 161 групи. Час, прожитий першокурсниками-журналістами у стінах ІФЖ, був насичений різними подіями. Однією із визначальних стало заснування власних «самвидавів» - «Student Times» і, з ініціативи Олексія Сімочука, спортивного додатка «Sport Times».

Як створювалися і «видавалися» ці «газети» - страшна таїна нашої групи J. Присікливий читач побачить у «самвидавах» чимало огривів у верстці, текстовому і ілюстративному оформленні. Чому так багато помилок, - спитаєте ви. Тому,

що кожен наступний номер випускав новий «редактор», котрому прийшлося самотужки опанувати правила верстки, пережити кілька безсонних ночей біля компа, намагаючись умістити неслухняний текст на сторінці.

Проте головне – ми вистояли перший рік, випустили 9 номерів основної «газети» «Student Times», дали майданчик для друку власних текстів усім бажаним: і філологам, і журналістам. Ми стали більш впевненими у власних силах, декотрі з нас «заразилися» газетою, хочеться випустати ще і ще, удосконалюючись у верстці і підвищуючи майстерність написання.

У наших перспективних планах – створення редакції, розподіл обов'язків, планування випуску номерів, розробка гострих тем, збільшення аудиторії. У найближчих – успішне складання сесії і літні канікули.

Бажаємо усім не лише круто відпочити, але й «набратися» нових тем, емоцій, вражень. І пам'ятати: у журналіста немає вихідних, тому чекаємо усіх у вересні з кошиком нових, цікавих і гострих текстів!

Наталія Орлова

От сессии до сессии...

Редакция газеты поинтересовалась, а что же такое на самом деле сессия(ну по научному), по этому обратилась к незаменимому помощнику ВИКИПЕДИИ!

Сéссия (от лат. sessio) — это период сдачи экзаменов в учебном заведении. Обычно в учебном году две сессии — зимняя и летняя (на дневных и вечерних факультетах). Учебным планом устанавливается количество экзаменов: в ВУЗе, как правило, не больше пяти. Между экзаменами должен проходить установленный промежуток времени на подготовку к экзамену:

как правило, не менее трех дней.

«Зачётная неделя» предшествует сессии, и студенты допускаются к сессии, если они сдали все зачёты. Студенты, не получившие все зачёты до конца сессии, до сессии не допускаются и отчисляются. В

некоторых ВУЗах студенты могут допускаться к сессии с одним-двумя несданными зачётами.

После основной экзаменационной сессии следует период, в который студенты могут передать несданные экзамены. В большинстве ВУЗов официально передачи

допускаются только после сессии и не более трёх раз (третий раз — перед комиссией), но на практике это правило часто не соблюдается. Сдав все экзамены и зачёты, студент «закрывает сессию» — сдаёт зачётку в деканат для сверки уходит на каникулы. В некоторых

вузах передачи допускаются, если в одну сессию с первого раза не было сдано не более двух экзаменов. При несдаче с первого раза третьего экзамена студент может быть отчислен.

После сессии идут отчисления студентов, которые не закрыли сессию вовремя. Поэтому сессия — самое

напряжённое время для студентов. Студенты, не сдавшие сессию вовремя, лишаются стипендии и могут быть отчислены.

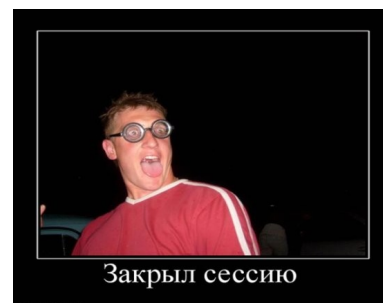
Но до отчисления доходит редко. Ибо напряжётся студент два раза в год. Не поспит недельки две, и сдаст все хвосты.

На сессию с улыбкой =)

*****Лю-
доед кого - то тащит. Навстречу
идет его друг:
- Кого это ты к себе тащишь?
- Студента.
- Кого, студента? Выкинь его! Я
вчера одного студента варил, так
он, пока вода кипела, всю картош-
ку съел!

- Студенческая свадьба:
- Пойдите, а почему невеста не
плет?
- Так она не скидывалась!

Жили были три свиньи: Ниф-Ниф,
Наф-Наф и Зав. Кафедры

Student Times - навчальне видання студентів спеціальності «Журналістика» ХДУ. Засновник – 161 група. Верстка, редактура номеру – Маргарита Мачарашвілі, Аліна Шахватова, 161 група. Керівник проекту – Орлова Н.В. Наша адреса: м.Херсон, вул. 40 років Жовтня, 27 (5 корпус, 582 ауд.). Періодичність виходу – 1 раз на місяць. Формат – А4, 8 полос. Роз-